

Letem školním světem

Časopis ZŠ Milady Petřkové Velký Týnec - březen 2026

STŘÍPKY ZE ŽIVOTA 1. STUPNĚ

Na skok mezi školáky - velcí partáci učí malé

V lednu zavítaly děti z mateřské školy se svými učitelkami mezi naše prvňáčky. Přivítání paní učitelky Stoličkové bylo bouřlivé, děti měly velkou radost, že se s ní opět setkávají.

Školáci dětem ze školky a paní učitelce předvedli, co se ve škole za půl roku naučili, jak už umí číst a jak krásně píší. Předškoláčky i prvňáčky spolu spolupracovali na plnění různých úkolů, vytleská-

vali rytmus slov, počítali do pěti, zpívali společně písničky a také si ve třídě protáhli svá těla při pohybových aktivitách. Děti ze školky si mohly vyzkoušet, jak se sedí a pracuje ve školní lavici. Dařilo se jim a podle jejich úsměvů na tvářích se dalo poznat, že se jim návštěva líbila. Pevně doufáme, že jsme se v tomto školním roce nesetkali naposledy a že je brzy budeme moci u nás znovu přivítat.

Ukaž, co umíš

Tato moc pěkná akce, která v rámci třídní vánoční besídky přispěla k wellbeingu ve škole, ukázala, že i ti nejmenší školáci dokážou velké věci. Účast byla dobrovolná, přesto se našlo hodně dětí z obou prvních tříd, které sebraly odvalu vystoupit před ostatními a předvedly své dovednosti. Zájmy dětí byly všestranné - od zpěvu, hry na hudební nástroj, přes gymnastiku, tanec, recitaci či skákání přes švihadlo.

obrovskou sílu. Důležité je vytrvat, i když se zrovna nechce, nebo nedaří. Akce „Ukaž, co umíš“ nebyla jen přehlídkou talentu, ale také oslavou odvahy, elánu, vytrvalosti a vzájemné podpory. Prvňáčci dokázali, že svým nadšením dokážou skutečně zazářit.

Zlata Hlaváčová

Další fotografie na straně 2...

Nešlo o porovnání výkonů mezi sebou, ale především o to, abychom se všichni lépe poznali. Pro některé děti bylo těžké vystoupit před ostatními, měly tak možnost poprat se s trémou a samy se rozhodnout, o to víc potom na sebe byli hrdí, že to nevzdali a zvládli. Excelentní výkony (především při hře na hudební nástroj, tanci nebo gymnastice) byly důkazem každodenní píle a pravidelného tréninku, což mohlo být motorem právě pro ty, kteří teprve začínají a nedaří se jim podle představ. Každý začátek je těžký, úspěch je výsledkem stovek malých, nenápadných kroků, které děláme každý den. Často nejsou vidět, nepřináší okamžitý výsledek, ale přesto mají

Masopustní veselí u prvňáčků

Den ve třídě strávený v maskách, hudba, tanec, dobroty - masopustní koblížky od jedné hodné maminky, tvoření, malování, oslava narozenin, ale i činnostní učení na stanovištích. Makalo se na plné obrátky, ani nám na focení nezbyl čas.

Ukaž, co umíš

Hledání talentu ve 2. A

Soutěž Hledá se talent nabídlá šanci všem zájemcům. Do třídního kola se nám ve 2. A přihlásili nejen tanečnice a zpěváci, ale také lovci dinosaurů, sběratelé mincí z celého světa a stand-up komik, který nás překvapil svým vtip-

ným vyprávěním o malém bráškovi. Všichni zúčastnění nás skvěle pobavili a jejich spolužáci je ohodnotili ohromným potleskem. Těšíme se na další kola.

Petra Mrvová

HLEDÁ SE TALENT 2. A

Žijeme olympiádou...

Olympijské hry jsou velkým sportovním svátkem a my druháci jsme si je užili ve všech směrech.

Vyrobili jsme si třídu, také jsme se dozvěděli něco o historii OH. Vrcholem našich příprav byly Olympijské hry v našich tělocvičnách. Mezi disciplíny jsme zařadili biatlon, krasobruslení, skoky na lyžích, sjezd a lední hokej. Olympionici byli nadšení a my doufáme, že se některý z nich v budoucnu na OH opravdu kvalifikuje.

I prvňáčci si zahráli na olympioniky, náhodnými losy byli rozděleni do šesti evropských států, které reprezentovali v duchu fair play v různých disciplínách

– skoku na lyžích, hokeji, rychlobruslení, biatlonu a v závodu saní. Všichni si domů odnesli na krku medaili, protože není důležité vyhrát, ale zúčastnit se.

OLYMPIJSKÉ HRKY 2026

Kdo si hraje, nezlobí...

Je snem každého učitele, když si děti o přestávce hrají a nezlobí. Chlapcům z 2. A se podařilo vytvořit krásný projekt

společnými silami. Vznikla stavba obřích rozměrů, jejich oblíbená Ikea. Uvidíme, co vznikne přistě...

STAVBA OBCHODNÍHO DOMU IKEA VE 2. A

Hudba, která spojuje...

Spodní tělocvična na nové škole se ve středu 21. ledna proměnila v místo plné rytmu, energie a radosti ze společného tvoření.

Do naší školy přijal pozvání pan Zdeněk Roller se svým bubenickým programem. V průběhu celého dopoledne se na zážitkovém workshopu vystřídaly všechny třídy prvního stupně.

Každý žák měl před sebou svůj vlastní drumben - jedinečný rytmický nástroj,

kteří se pro něj stal vstupenkou do světa hudby, spolupráce a vzájemného naslouchání. Když totiž bubnuje třeba dvacet dětí současně, velmi rychle si uvědomí, že každý z nich je důležitou součástí celku. Stačí jeden vynechaný rytmus a celek se rozpadá, ale když všichni spolupracují, vzniká něco výjimečného.

Program byl přizpůsobený věku dětí. Ty nejen že bubnovaly rytmus známých

dětských písniček, hrály rytmické a pohybové hry, ale pan Roller je vzal na rytmickou cestu kolem světa. Na okamžik se tak ocitly například v Africe nebo v Austrálii a poznávaly rytmy různých kultur.

Pan Roller přivezl i jiné etnické nástroje. Zpestřením byla ukázka hry na dechový nástroj didgeridoo [didžeridu]. Tento netradiční nástroj vzbudil u dětí velký zájem, ale ještě větší úspěch sklídilo zji-

štění, že improvizované didgeridoo si mohou vyrobit i doma - třeba z obyčejné tyče od vysavače. Fantazii se zkrátka meze nekladou.

Děti se shodly, že to byl prima zážitek a bylo by hezké si to zase někdy zopakovat.

Moc děkujeme panu Rollerovi za tuto příležitost.

Bubnování - rytmus, který spojuje

V lednu se prostory malé tělocvičny rozezněly nezvyklým rytmem, to na naši školu dorazil pan Roller s workshopem pro děti prvního stupně - bubnováním. Tento netradiční workshop proměnil tělocvičnu v jedno velké hudební studio a naplnil ji dětským smíchem a radostí. Pod vedením pana Rollera se žáci seznámili se základními rytmickými technikami, učili se držet společné tempo, zaspívali si při doprovodu kytary několik

písní a zahráli si pohybové hry. Děti si procvičily soustředění, spolupráci, pomocí bubnování ventilovaly své emoce a uvolnily své napětí. Společné bubnování podpořilo napříč třídami týmového ducha. Bubnování přineslo dětem do školního dne vítané oživení a z ohlasů bylo patrné, že si děti tento program náležitě užily.

Zlata Hlaváčová

Z PER NAŠICH ŽÁKŮ

V této rubrice vám představujeme literární pokusy našich žáků.

Napsat dobrý fejeton není jen tak. Vyžaduje to nejen dobrou slovní zásobu, ale i nadhled, schopnost rýpnout si do vlastních chyb a s humorem se podívat na situace, které nás denně potkávají.

Žáci devátých tříd se v rámci hodin čes-

kého jazyka popasovali s nelehkým úkolem – právě takový poutavý fejeton napsat. Zvolili si téma „Můj školní den“.

Myslím si, že se jim s touto výzvou podařilo vypořádat se ctí.

Začtěte se do řádků, které ukazují jejich pohled na svět kolem...

Očima devátáků

Můj běžný školní den

Ráno mě probudí otravný zvuk budíku, který mi naznačuje, že je čas jít do školy.

Venku je zima jak na Severním pólu. Mrzne, i když jsem nabalená jako esky-mák.

První hodinu máme matiku a já vůbec nevím, o čem ta učitelka mluví. Chvillemi přemýšlím, jestli máme vážně matematiku, nebo nějaký jiný předmět, protože na tabuli nejsou žádná čísla.

Poslední hodina je tělocvik, kde hrajeme basketbal. Nemám talent na sporty, a tak se všem omlouvám za to, že nejsem jako Michael Jordan, a neumím to hrát. Potom všichni jdeme na oběd. Paní kuchařky se na mě podívají, řeknou si, že vypadám hladově, a naloží mi takovou porci, až ta omáčka z talíře přetéká.

Po cestě domů jdu po kluzišti místo po chodníku. Včera nám ve zprávách zapomněli říct, že si máme vzít brusle. Asi tam pětkrát uklouznu a narazím si kostrč. Dojdu domů, hodím batoh do rohu pokoje a mrsknou sebou na postel s myšlenkou, že mě tohle čeká i zítra.

Sára Majkútová, 9. A

Můj školní den

Můj školní den začíná nenápadně, jen zazvoní budík a už mám pocit, že mě někdo vytahuje ze zimního spánku. Následně nastane chvíle, kdy se stávám expertem na rychlé oblékání a utíkám hrdinsky na autobus se snídaní v ruce, tu pravidelně nestíhám. Venkovní obloha je strašidelně zatažená a rozhodla se vyždímat celý oceán přímo na chodník před domem. Pro mě je to ideální chvíle, kdy běžet bez deštníku, protože dobrodružství je třeba podporovat.

Stejně tak jako při testu z matematiky. Prostě můj oblíbený způsob, jak zjistit, že vlastně nic neumím. Následují další vyčerpávající hodiny, kde se matně zobrazují záblesky mých znalostí.

Nejlepší je ale dlouhá přestávka, tam zjišťuji, že nestíhám vůbec nic, a podezírám i školní zvonek, že si vzal prášek urychlování času.

V posledních hodinách paní učitelka píše tak rychle na tabuli, že mám podezření, že i křída v její ruce by potřebovala bezpečnostní pás. Sešit nestíhá, ruka nestíhá a mozek, ten si vzal asi dovolenou.

Když přijdu domů, zapomenutá svačina na kuchyňské lince na mě už vzdálí mává. Prostě jsem hrdinka, která přežila další školní den, plný výborných zážitků na školu.

Šarlota Hlaváčová, 9. B

Můj školní den

Ráno, když mi zazvoní budík, otevřu oči a proklínám se, že jsem se probudila. Mamce řeknu, že jsem už vstala, a rozhodně jsem celou tu dobu neležela v posteli, zatímco jsem nepočítala kolikrátý budík mi to vlastně zvoní a že je už dávno po sedmé hodině. Nakonec doběhnu do školy na poslední chvíli, jako vždycky. Jakmile se sejdu

s kamarády, ve třídě se začnou probírat úkoly, které na dnešek byly. Takže za těch pár minut, než začne hodina, stihnu svůj několikátý půlmaraton s doděláním úkolů, a že jich bylo hodně. Myslela jsem, že mně za chvíli upadne ruka, ale nakonec jsem to zvládla jako vždy. Začala hodina a já s úsměvem na tváři, protože nedostanu poznámku. Ale

v té chvíli se ozve z učitelových úst, že píšeme test. No jasně, že jsem se na to učila, a rozhodně jsem o tom věděla a dostanu jedničku. V tu ránu jsem ztuhla. Snad na to někdo neskočil, že bych zaprvé věděla, že něco píšeme, a zadruhé, že jsem se na to učila. Samozřejmě jsem ten testík s klidem zvládla. Po škole jsem hned udělala úkoly, pro-

tože jsem velmi zodpovědný student. A kolem páté hodiny jsem si šla zaběhat. Unavila jsem se a šla spát, abych byla připravená na další školní den, který bude určitě úplně jiný. Spoiler nebude...

Kristýna Wolfová, 9. B

Sedlákův sen

Příběh na jedno písmeno

Představte si, že máte k dispozici celou češtinu, ale smíte použít jen zlomek jejích možností. Naše mladá autorka se tentokrát pustila do nelehkého úkolu – zkratit syčivé písmeno S. Výsledkem je originální příběh, ve kterém každé slovo začíná právě tímto znakem.

Tautogram je literární nebo jazyková hříčka, při níž všechna slova ve větě, verši nebo celé básni začínají stejným písmenem.

Sedlákův sen

Soused sedlák Standa spí. Sní srandovní sen. Starobylým statkem, stodolou, staříčkým sadem se snáší sníh. Sýkorka, sojka, strakapoud společně staví sněhuláka. Sojka sníh sešlapuje, strakapoud shání sněhulákoví stylový slamák, sýkorka sbírá stébla slámy. Shon sleduje samotářská slepice. Slídí stodolou,

statkem, sněhem sypaným sadem. Skryta stínem stromu spiklenecky sleduje stavbu sněhuláka. Smýšlí stavitelům stvořit schválnost. Spěchá sadem, sprintuje stodolou, svižně seskakuje schody sedlákova sklepu. Stopí sklenici slivovice. Slivovici směle srká slámkou, spřádá sabotáž sněhové sochy. Silněná slivovici sebere sedlákovy sáňky. Skřehotajíc sedlá sáně, sebevražedně sáňkuje setmělým, strmým sadem. Střemhlav sjíždí serpentiny, srovnává se se slavným Schumacherem. Smůla! Smyk!!! Sáněmi sejme statečně stojícího sněhuláka. Slepice sražená sněhovou sochou sténá, syčí, sýpe, skuhrá. Srdceryvné sténání slyší sojka, slétá sadem, svolává strakapouda, sýkorku. Sklíčeně sledují strhující spoušť, sténající slepici, skáceného sněhuláka, sešrotované sáňky. Společně sakrují, spílají, sekýrují slepici, sdílejí selfie spouště. Společně sdělují slepicí sankce. Smutná slepice slibuje sama stavět sněhuláka. Svitá. Sadem stoupá sluneční svit. Slepice sama slátala sněhu-

lák. Slib splnila. Sojka, strakapoud, sýkorka se se slepicí smířili. Společně spěchají sadem, svižně seskakují schody sedlákova sklepu, srkají slámkou slivovici. Snící Standa sleduje smířování slivovici. Sedlákovo skrblické srdce se silně svírá strachem. Standa spolkně sli-

nu, surově spílá: "syčáci, smradi, sígři... srkat slivovici...schytáte, spočítám, spláчете...!" Sedláka straší strašlivý sen... spánek skončil... schvácený sedlák sedá, supí....

Leontýna Sedláčková, 8. B

Tradiční „Saint Valentines' Day”!

Rok se s rokem sešel, je tu únor. A v rámci hodin anglického jazyka se opět slavil svátek svatého Valentýna. Tak trochu jinak než jen slovíčky a gramatikou...

A u povídání a poznávání kultury zemí, jejichž jazyk se učíme, to nekončilo! Naši žáci se mohli chopit štětců, pastelek a nůžek a zapojit se do již tradiční Valentýnské soutěže.

Jako každý rok byla pravidla jednoduchá: vyrobit či namalovat originální dílo s tematikou lásky a vztahů.

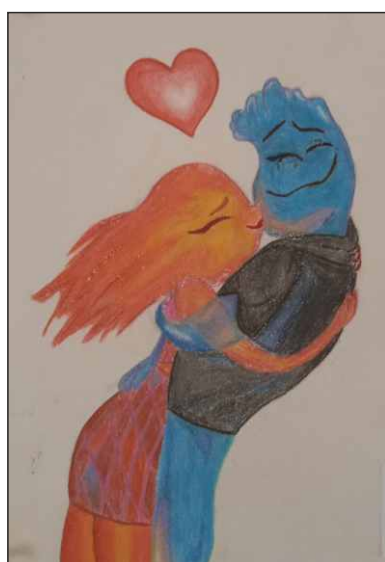
Do soutěže se zapojily desítky tvůrců. Všechny odevzdané práce, od detailních kreseb až po nápadité výrobky, ukázaly, kolik talentu se v našich lavicích skrývá.

O tom, kdo se stane vítězem, rozhodují sami žáci. Právě oni měli možnost hlasovat pro dílo, které je nejvíce oslovilo. Atmosféra u vystavených prací byla plná nadšení a diskusí o tom, který nápad je ten nejoriginálnější. Vybrat ty nejlepší kusky nebylo vůbec jednoduché. Sčítání hlasů je v plném proudu. Děkujeme všem, kteří se zapojili a vnesli do naší školy trochu té valentýnské pohody a radosti!

Výsledky soutěže a jména výherců přineseme v příštím čísle školního časopisu.

Myslím, že i letošní výrobky a výkresy byly nápadité a velmi povedené! No, posuďte sami!

Kdo si odnese titul nejkreativnějšího „Valentýna” naší školy?

Pan Tydýt v Jurském světě

Náš spolužák Jenda Zdráhal ml. si půjčil domů našeho třídního maskota Tydýta. Po jeho návratu jsme

nestačili koukat. Tydýt se dostal na místa, která jsme dosud nikdy nespátřili, ocitl se v Jurském světě

a po návratu nám vyprávěl, co zažil. Ponořte se s námi do tajů jeho dobrodružného vyprávění, které nám

společně připravil Jenda Zdráhal ml. a jeho tým specialistů.

TYDÝT V JURSKÉM SVĚTĚ

Jenda Zdráhal, 2.A, 02 2026

TYDÝT OBJEVUJE ZTRACENÝ SVĚT.

pokračuj na další stranu...

Co to je...?!

VRRR!!

POCIT BEZBEČÍ
NETRVAL DLOUHO.

TYDÝT SE
NEUDRŽEL,
NÁSLEDUJE
HROZNÝ PÁD.

ÁÁÁ!!!

Jé, spinosaurus!

Co ty jsi zač?
Tebe, fešáku,
neznám.

Budu ti říkat
INDORAPTOR!

DŽUNGLE NA SKÁLE POSKYTLA
TYDÝTOVI ÚKRYT, A TAK MOHL
POZOROVAT DĚNÍ POD SEBOU.

JAK DLOUHO BYL
TÝDÝT MIMO...?

Huš!!! Tebe, Quacalku,
nechci pěkně dlouho vidět!!!

KDO VÍ...

TYDÝTA VYDĚSIL NEVRLÝ
TRICERATOPS

POTOM TO
TYDÝT POCHOPILO...

T-REX!!!

Co ho mohlo
vystrašit,
kam a odkud běží?
Raději se skryju...!

I když je to můj
nejjoblíbenější
dinoš, doufám, že
mě nenajde. To by
byl můj KONEC!

PŘESTOŽE MÁ TÝDÝT DINOSAURY RÁD, UZNAL,
ŽE NEJLEPŠÍ BUDE SE VRÁTIT.

Sýýýr!

Hurá
domůůů!!!!

TYDÝT ZAŽIL
NĚKOLIKADENNÍ
DOBRODRUŽSTVÍ.
NĚKOLIKRÁT MĚL NA
MÁLE.

Teď by se mi hodila
menší dovolená. Třeba se
zvířátky a nebo
s princeznami.

Námět: Jenda Zdráhal ml.
Scénář: Jenda Zdráhal ml.
Architekt: Vendula Zdráhalová
Korekce: V & J Zdráhalovi
Foto: Jenda Zdráhal ml.
Speciální efekty: Jenda Zdráhal st.
Práce na PC: Jenda Zdráhal st.

Mistr při práci.

Ozvěny z hor - Lyžařský výcvik očima 7. A a 7. B

Letošní lyžařský kurz nebyl jen o plování carvingových oblouků, ale také o hledání těch správných slov. Žáci sedmých ročníků dostali za úkol zpracovat své zážitky formou krátkých reportáží.

Výsledkem je pestrá mozaika postřehů, ve kterých nechybí humor, trocha napětí, a hlavně radost ze společně stráveného času. Přijměte pozvání na hřebeny hor prostřednictvím jejich krátkých zastavení.

Lyžařské dobrodružství

Žáci základní školy sedmého ročníku se v lednu 2026 vydali užít si své dobrodružství do Klepáčova.

Chata dívek byla u velkého vleku, kde byl i bar. „Bylo dobré to, že bar byl blízko naší chaty,“ řekla Klárka a zároveň stihla dodat „lyžák se mi moc líbil a klidně bych si ho zopakovala.“ Během pobytu lyžovali každý den ráno i odpoledne. Počasí jim tam vyšlo nádherné, a i sněhu bylo dost. „Odvezli jsme si spoustu zážitků i vzpomínek,“ řekla nadšeně Iveta. Smála se: „Na některé vzpomínky nezapomenu.“

Iveta Schneiderová, 7. A

Když padá sníh, tak my taky!

Klepáčov, leden 2026 - žáci 7. A jeli na lyžařský kurz.

V lednu se třída 7. A vydala na lyžařský kurz do Klepáčova. Někteří žáci už lyžovat uměli, ale našli se i ti, kteří to zkusili poprvé.

Učitelé byli dobří instruktoři a všichni se díky nim zlepšili. Bohužel bylo i hodně pádů. Naštěstí ale nic vážného, až na jednu žačku, která si zlomila zápěstí. „Všem se nám tam líbilo, určitě bychom jeli znovu,“ souhlasili všichni.

Naty Dobiášová, 7. A

Klepáčov, leden 2026

Žáci 7. B se od 19. do 23. ledna vydali na lyžařský kurz do Klepáčova. Celý týden se učili lyžovat. Byli rozděleni do pěti skupin. Každý den byli na svahu. Naučili se zatáčet, brzdit, sjet svah. Nejlepší den byl zábavný čtvrtek. „Nejlepší bylo, že jsem jenom šestkrát spadla,“ řekla Terka. „Jak sis užila lyžařský výcvik?“ zeptali jsme se Miši. „Nejlepší byl čtvrtek!“ odpověděla.

I když někdy padali, všichni se zlepšili. Výcvik skončil dobře a děti odjíždí plni nových zážitků.

Klepáčov, leden 2026

Žáci sedmých tříd vyrazili v pondělí 19. ledna na lyžařský výcvik do Klepáčova v Jeseníkách. Chaty byly rozděleny na holky a kluky. Snídaně byly na každé chatě formou švédských stolů. Žáci se celý týden učili lyžovat na žluté, modré a červené sjezdovce. Byli rozděleni do pěti skupin. Jedno odpoledne byli na procházce, šli lesem a jejich cílem byla Chata Pod Skřítkem. Obědy a večere byly na Myslivně.

Moc si to užili!

Simona Stratilová, 7. B

Lyžařské úspěchy 7. B!

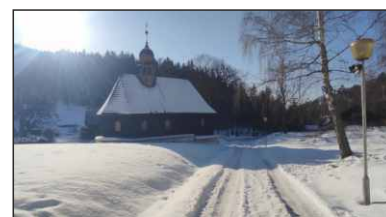
Klepáčov, leden 2026, 19. - 23.

Žáci třídy 7. B ZŠ Milady Petřkové se vrátili z lyžařského kurzu plni zážitků. „Když jsem jel poprvé, myslel jsem, že spadnu,“ smál se Jindra.

„I když se nám tam moc líbilo, obědy nestály za nic, mohli by se zlepšit,“ nechal se slyšet Honza, „ale lyžování bylo super! Červená byla nej!“ dodal. „Když jsem poprvé jel, byla to katastrofa,“ smál se Milan, „skokanky byly nejlepší na modré,“ dodal. Celý týden se učili lyžovat na svazích v Klepáčově. A díky učitelům se jim to dařilo. Žáci si to velice užili a budou na lyžák rádi vzpomínat.

Jan Wittner, 7. B

Lyžařský kurz

Žáci 7. B se zúčastnili lyžařského kurzu, aby zlepšili své dovednosti na svahu a strávili společný čas s kamarády. Dne 19. ledna se vydali na cestu vstříc svému dobrodružství do Klepáčova v Jeseníkách.

Každé ráno se nasnídali a hurá na sjezdovku! Byli rozřazeni do skupin dle barev. Nejlepší byl zelený tým, který ze začátku jezdil na žluté sjezdovce, ale postupem času se všichni dopracovali i na

červenou. Po dopoledním sjezdu následoval oběd, na který se všichni moc těšili. Po poledním klidu, který byl sice k nevydržení, ale zábavný, se opět oblékli do lyžařského a užívali si odpolední lyžovačku. Po večeri se všichni nahmuli do bufetu, aby se mohli poprat o místa u krbu. Žáci říkali, že na lyžařský kurz nezapomenou, byla to zbesilá jízda. Těší se na další společné zážitky.

Karolína Němcová, 7. B

Cestovatelské okénko

Pulčinské ledopády a tajemství zdejších skal

Není to tak dávno, co jsme slavili příchod nového roku a už tu máme únor a s ním i jarní prázdniny. Někdo si je užil v papučích a teple domova, jiný se vypravil lyžovat na zasněžené svahy hor a další utekl za hřejivým sluncem k moři. My jsme se letos s rodinkou vydali za kouzlem zimy do Pulčinských skal obdivovat nádherné ledopády. A byl to opět cestovatelský zážitek, který stojí za to. Pokud přemýšlíte, kam ještě na sklonku zimy vyrazit na výlet, mohu vřele doporučit. Jen neotálejte, protože křehká krása ledopádů netrvá věčně, a také přístup k této přírodní zajímavosti je omezen pouze do 15. března.

Pulčinské skály se nacházejí na vrcholu Hradisko (773 m n. m.) v pohorí Javorníky na pomezí Moravy a Slovenska. Tato oblast je od roku 1989 vyhlášena Národní přírodní rezervací Pulčín - Hradisko a její rozloha činí necelých 73 ha. Rezervace zahrnuje mimo největší pískovcové skalní město v moravských Karpatech také původní lesy se stářím stromů až 170 let. Právě ony z velké části kryjí až 250 metrů dlouhé a 30 metrů vysoké skalní stěny, věže, plošiny či plotny z pískovce.

Nejnámější částí Pulčinských skal jsou Izby, které tvoří labyrint skalního města, dále pak Kazatelna, Bratrský stůl a Bratrský sbor, jejichž názvy vznikly v 17. století. Jsou odvozeny od jednoty bratrské, jejíž stoupenci se zde schovávali před pronásledováním a tajně tu také sloužily bohoslužby. V nitru skalisek se nachází i několik pseudokrasových jeskyní z nichž největší nese jméno Velryba a má délku přibližně 50 metrů. Bohužel všechny jeskyně se nacházejí mimo turistické trasy, jsou tudíž nepřístupné a slouží jako zimoviště ohrožených druhů netopýrů.

Zajímavostí Pulčinských skal je i pozůstatek středověkého hradu z konce 13. století, jehož úkolem byla ochrana okolních vsí. Již počátkem 15. století došlo však k jeho zboření během česko-uherských válek a dodnes se z něj dochovalo pouze několik vytesaných

schodů ve skále.

Necelý kilometr od něj pak můžeme navštívit horolezci oblíbený skalní útvar Pět kostelů, úzkými uličkami propletené Skalní město a Pulčinské plotny čňející mezi vzrostlým bukovým lesem.

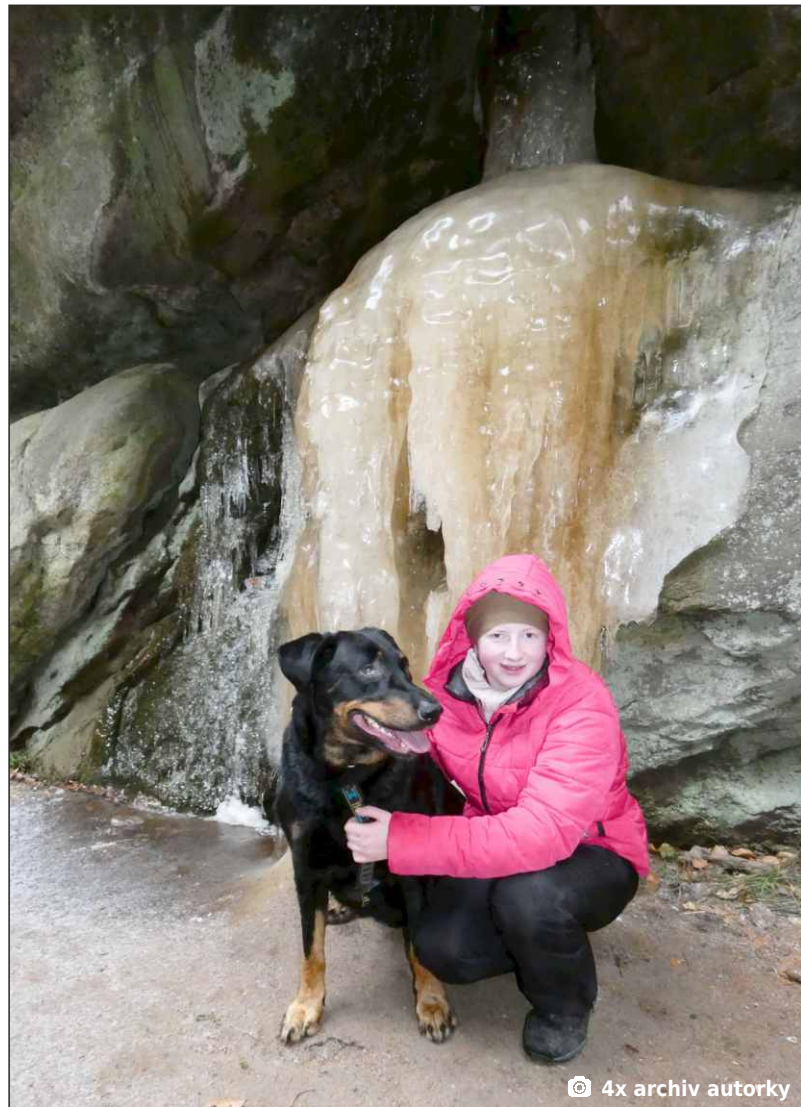
Za krásami Pulčinských skal se můžete vydat kdykoliv mimo zimní období. Mějte však na paměti, že k nim vede strmá, dobrodružná cesta mezi skalisky, opatřená schody a žebříky, a proto není vhodná pro každého.

A jak to již chodí, zajímavá místa bývají opředena také lákavými pověstmi a ani tady tomu není jinak. Jedna taková se váže ke skalnímu útvaru Ludmilina skála. Vypráví o hradním pánovi, který měl krásnou dceru Ludmilu. Tu zaslíbil svému sousedovi, jenže dívka již měla svého milého a tajně se s ním scházela ve skalách. Jednoho dne je přistihl Ludmilin otec, milého zabil a shodil ze skály. Nešťastná Ludmila pak skočila za ním. Od té doby nese skála její jméno. Právě se také, že hrad prý obýval loupeživý rytíř Konrád se svou družinou, báli se jej široko daleko a jen zmínka o něm srovnala nejednoho lotra. Je pravdou, že skály poskytovaly lidem útočiště již od pradávna. Schovávali se v nich zbojníci, vesničané prchající před nájezdníky, stoupenci jednoty bratrské či partyzáni za 2. světové války. Nutno dodat, že obec Pulčín a její okolí bylo během války nejen dvakrát obsazeno Němci, ale na jejím konci dokonce také zaminováno. Díky rychlému postupu osvoboditelské fronty však obec „přežila“ narozdíl od sousedních osad Ploština a Vařákovy paseky, které nacisté vypálili.

Cílem našeho výletu ovšem tentokrát nebyly skály, ale přírodní zajímavost Pulčinské ledopády. Ty najdeme v jinak nepřístupné části přírodní rezervace, skalním kaňonu Ancona neboli Propadlý hrad, na svahu vrcholu Hradisko. Cesta k nim je v zimním období vytyčena, a to přímo z centra Pulčína, nejvýše položené obce (675 m n. m.) okresu Vsetín. Délka trasy z vesnice k ledopádům je přibližně 5 km dlouhá, ovšem nesmíme zapomenout, že vede po neupravené, často zledovatělé a kluzké cestě. Ta končí strmým klesáním do kaňonu, které je opatřeno lany na přidržení. Celá ta námaha ovšem stojí za to, protože po sestupu do rokle se nám otevře pohled na mohutné ledopády a rampouchy. Ty mohou dosahovat až čtyřmetrové výšky. Jejich velikost je závislá na množství sněhové pokrývky a také na střídání teplot při oblevě a mrazu, což způsobí, že voda z tajícího sněhu stéká po skalních stěnách a zamrzá v ledové rampouchy. Tvorba ledopádů začíná již na počátku nového roku, ale největších rozměrů dosahují na přelomu února a března. Další zajímavostí ledopádů je i jejich zbarvení ve žlutých, oranžových, hnědých a zelených odstínech barev. To ovšem nezpůsobují mikročástečky hornin a železa, jak se dříve vědci domnívali, ale mikroskopická sněžná řasa žijící ve sněhu a ledu. Tento rok, při naší návštěvě Pulčinských skal, jsme měli na ledovou krásu štěstí a bylo hezké kochat se pohledem na jedinečný výtvar přírody, který bohužel za několik příštích týdnů zmizí, a není jisté, že se příští rok opět vytvoří.

Tímto, ale náš výlet na Vsetínsku ještě nekončí. Ptáte se proč? Protože v nedaleké vesnici Lidečko stojí za obdiv další přírodní unikát, a to Čertovy skály lidově zvané jako Čertova stěna.

Tato pískovcová skaliska, zajímavě čle-

© 4x archiv autorky

něna do obřích kvádrů, mají délku 150 metrů a výšku 25 metrů. Patří k nejpobulárnějšímu a nejnavštěvovanějšímu skalnímu útvaru Valašska. Díky svému tvrdému pískovci se také těší oblibě horolezců, kterým může nabídnout až sto značených lezeckých cest. Nezapomínejme ovšem, že Čertova stěna je také přírodní památkou vyhlášenou roku 1966, vede kolem ní úzká pěšina porostlá kořeny starých stromů a z jejího vrcholu jsou krásné výhledy do okolních kopců Bílých Karpat.

Zvláštní kvádrovitě seskládání skal pak bylo námětem k řadě pověstí, z nichž nejnámější je asi tato. Bohatý sedlák z Lidečka měl ošklivou a hloupou dceru Rozinu, kterou ne a ne provdat. Když byla jednou Rozina na tancovačce a nikdo s ní nechtěl tancovat, prohlásila, že bude tančit, i kdyby, to bylo s čertem. A tak se také stalo. Celý večer protancovala se švarným jinochem v mysliveckém. Za Rozinu pak chodil „mysliveček“ i domů, až se schylovalo k svatbě. Tu rodiče zjistili, že se jedná o čerta a Rozinu mu dají pouze pod podmínek, že přes noc, do prvního kohoutího zakokrhání, obrátí proud toku říčky Senice. Čert se uchechtl a dříve, než se dal do práce, zabil všechny kohouty ve vsi. Poté počal nosit z širokého okolí obrovské balvany na přehrazení říčky. Práci už měl skoro hotovou, když tu se ozvalo zakokrhání kohouta, kterého panímáma schovala do košíku ve světnici. Čert nechal práci nedokončenou a utekl. Rozina byla zachráněna a my můžeme dodnes vidět v okolních lesích Čertovy stěny obrovské balvany, které si čert nanosil ke stavbě hráze. Nikde už se ovšem ne-

píše, jak to dopadlo s Rozinou a jejími vdavkami.

A tímto naše cestovatelské okénko pomalu končí. Jen dodám, že v okolí Lidečka je spousta dalších turistických cílů, které stojí za prozkoumání. Můžou to být Lačnovské skály, Národní kulturní památník Ploština, Rozhledna Čubův kopec, mechanický Betlém v Horní Lidči či Přírodní památka Lačnov a Sucháčkovy paseky s nejpočetnější populací šafránu bělokvětého v ČR.

A mně již nezbyvá než se rozloučit s krajem plným přírodních krás a dechem minulosti, s krajem, kde čas plyne o něco pomaleji a zima tu má své starobylé kouzlo. Já i můj chlupáč jsme si výlet po zasněžených stezkách užili stejně jako vzduch vonící mrazem či křupot ledu pod tlapkami. A i když si již zima pomalu balí kufry, pojďme ji ještě lehce obejmout a vyrazit za zimním dobrodružstvím, než tiše zavře dveře a přenechá vládu jaru.

Leontýnka

